

“Ik ben niet nerveus voor een uitzending.

Tot in de puntjes had ze de aankondiging van haar vertrek voorbereid. Om 11.00 uur zagen het persbericht en de tweet over haar onthullende weblog het levenslicht, maar in de loop van die dag werd haar abdicatie al overschaduwd door die van Beatrix. Na 25 jaar televisie is Karin de Groot wel wat gewend. Als je ervan uitgaat dat alles onzeker is, valt het alleen maar mee als iets wel doorgaat. Als ze een door haar gemaakt programma terugzag op de buis, wist ze zeker dat het ook daadwerkelijk werd uitgezonden. En een productie is pas echt gestopt als het decor verbrand is, zo bleek bij *Wat zou jij doen?*

Ik hoop alleen dat ik niet doorgaat”

Aan de vooravond van haar vijftigste verjaardag, na een kwart eeuw trouwe dienst, is het welletjes voor De Groot. Ze wordt niet geduwd, maar getrokken. “Ook al had ik het fijn, al minstens vijftien jaar realiseer ik me dat ik graag aan anderen het vak wil leren. Ik weet dat zulke banen niet in de krant staan, maar ik keek toch altijd even of ze niet ergens een interviewdocent zochten.”

Steeds vaker vroegen mensen die personeel of een zaal moesten toespreken of Karin ze wilde helpen. Ook psychologen die hun cliënten beter aan het praten willen krijgen, wisten haar al te vinden: “Ik voel al een jaar of vijf dat dit uiteindelijk mijn hoofdvak zou worden.” En nu is het zover: Karin de Groot is een merk geworden, in Training en Coaching. Onlangs vertelde een presentatrice dat coach De Groot standaard in haar contract staat. “Zij mag zich zonder het te vragen door mij laten trainen. Dat levert haar baas vast geld op, want na de eerste les

duurde haar volgende draaidag anderhalf uur korter.” De Groot kreeg na haar aangekondigde vertrek zoveel lieve mailtjes van haar KRO-collega’s, dat ze iedereen die lang bij hetzelfde bedrijf werkt aanraadt om eens op te stappen. Ja, ze gaat uit vaste dienst. In crisistijd. Maar het besluit is gevallen.

Uiterlijk

Echt, De Groot had nog jaren door kunnen gaan. Hoewel, “waar ik in omroepeland wel gek van word, is de politiek. *Goudmijn* stopte vanwege het markt-aandeel. Daarna kwam ineens een staatssecretaris vertellen dat het niet meer om de kijkcijfers gaat, maar om de kwaliteit.”

En die andere ergernis zal ze ook missen als kiespijn: “Dat gezeik over je uiterlijk. De dag na een uitzending zie ik er altijd uit of ik drie nachten heb doorgehaald. Zegt iemand ‘s morgens bij de groenteman: ‘goh, op tv heb je daar natuurlijk make-up

(Met dank aan restaurant Vlaar in 's-Graveland)

voor. Wat fijn voor je.' En wat je ook aan hebt, het is toch nooit goed. Dat is op den duur dus ook wel geruststellend."

Wat een presentatrice wel heel gewoon gaat vinden, is dat voortdurende plukken aan het vege lijf. "Ik zei altijd: 'Pas drie minuten voor de uitzending mogen jullie toeslaan.' Of zo'n geluidsman op locatie die onmiddellijk m'n decolleté naar voren rukt om daar z'n snoertje in te laten zakken! Ik draag altijd een onderjurkje, zodat men in het openbaar gewoon mijn jurk omhoog kan doen. Maar nu ga ik allemaal kleren met ruitjes kopen en jassen zonder zakken. Heerlijk!"

Tijdens de School voor de Journalistiek wilde Karin al voor *Rondom 10* werken. Achter de schermen dus. Maar de advertentie waar ze op reageerde, voor *Ja Natuurlijk*, ging over presentatie. "Ik dacht: als ik eenmaal binnen ben, lukt het me wel om achter de camera te komen. En nu is het eindelijk zo ver."

Euforisch

Ooit zag ze in een programma van Martin Simek iemand die een auto-ongeluk had veroorzaakt en nooit contact met het slachtoffer durfde te zoeken. Maar door een uitzending van *Rondom 10* zag de man hoe belangrijk die stap is. Daarop nam hij zijn

“Nu ga ik allemaal kleren met ruitjes kopen en jassen zonder zakken. Heerlijk!”

maatregelen. Karin was euforisch: "Die uitzending had ik voorbereid! Toen dacht ik: ik heb iemand geholpen! Ik ben er!"

Vanaf het begin van haar carrière heeft De Groot al ►

» een missie, maar die boodschap werd immer liefdevol en subtiel verstoppt in de prettig ogende uitzending. Zo was *Spoorloos* misschien wel het eerste programma dat het grote belang van onze afkomst liet zien, maar dat lag er nooit duimendik bovenop. *Wat zou jij doen?*, *Heb ik genoeg?* en *Spoorloos* vormen samen de top drie van De Groots indrukwekkende rij programma's. Hoewel ze juist door het lichtvoetiger *Nederland komt thuis* geleerd heeft om

meer omdat ze uiteindelijk toch alles aanpakte. "Bij het afleggen wilde ik een paar keer stoppen. Maar dan zou ik nooit weten hoe het echt is."

Mevrouw Spoorloos

Gedurende haar presentatiejaren kwam de KRO altijd met een voor De Groot passend programma-voorstel. Steeds meer kwamen die formats uit de hoek van de psychologie en spiritualiteit.

in zware gesprekken lucht te brengen. Als je haar vraagt welk programma ze erbij zou willen blijven

doen, is dat *Heb ik genoeg?* "Daar ging ik dagen-, soms wekenlang een wereld in die ik niet kende. Demente bejaarden verzorgen, een vervuild huis uitruimen, een uitvaart verzorgen. Kringen die als heel negatief bekend stonden, waar niemand zou willen werken. Bij de laatste serie heb ik steeds twee weken geleefd volgens een bepaalde spirituele stroming. In het begin dacht ik: dan gaat het om mij en dat moet niet, want dat past me niet. Maar ik was het voertuig. Men bleek echt anders naar die zaken en werelden te gaan kijken. Dus dat programma had heel veel effect en dat vind ik fijn."

Tijdens iedere opname verlegde Karin haar grenzen. Dus als ze tegen de cameraman zei dat ze beslist geen mensen zou afleggen, geloofde hij haar niet

Anita, Rob en Yvon zijn van Nederland 1.

"En ik van Nederland 2. Ja, dat zijn andere programma's. Ik heb me er nooit mee bezig gehouden, omdat ik heel blij was met waar ik zat. Zo deed ik *Ode aan de doden*, maar de grote live uitzending was op Nederland 1, dus kreeg Anita die. Helder. Je kunt je wel overal druk over maken."

Maar het stoppen met *Spoorloos* is een hele moeilijke beslissing geweest. Niet in de laatste plaats door het heerlijke, vaste team. "Maar ik was *Mevrouw Spoorloos* geworden en ontwikkelde me niet meer. Hoewel ik het heel erg heb gemist, had ik anders nooit die mooie programma's gedaan."

In 1983 begon Karin de Groot als stagiaire bij de TROS. Ook haar NCRV-tijd was leuk, maar toen ze ooit bij de KRO binnenstapte, herkende de van huis uit katholieke Karin meteen iets ondefinieerbaars. Omroep en cultuur, het blijft iets wonderlijks: "Bij de TROS stonden er 25 jaar geleden flessen wijn onder

mijn bureau, we gingen vaak uit eten en ik had geen privéleven. Maar tijdens die acht jaar NCRV heb ik nooit meegemaakt dat iemand een fles opentrok. Bij de AVRO gebeurde dat iedere dag! En bij de KRO soms. Tja, het KRO-DNA...een gedeelte van het succes zit 'm in de mensen, die zijn wat de programma's uitstralen. Ik merk dat nu aan hun reacties op mijn vertrek. En de feesten bij de KRO, leuker krijg je ze niet!"

De KRO heeft de naam dat men netjes met mensen omgaat. "Men is er niet op uit om iemand af te breken. Je wilt het mooie laten zien. Daar krijg je ook een neus voor. Redacteuren van *Goudmijn* bespeuren meer in de krant dan een ander. Ja, ik ben toch wel heel dubbel over mijn vertrek."

Gelukkig

Onlangs was De Groot te gast bij Frits Spits. Ze kwam zijn studio binnen, rook die typische radio-geur en dacht: 'Wat heb ik gedaan?!' Maar juist nu heeft ze het gevoel dat ze aan een begin staat en nog niet half zicht heeft op wat er allemaal nog gaat gebeuren. Misschien dat ze het interviewen zal missen, hoewel ze dat in die trainingen blijft doen. Feit is dat ze enorm gelukkig wordt van lesgeven en van het vak doorgeven. Zo trainde Karin onlangs een arts in opleiding en was ze zo trots als een moeder toen die haar uitstekende beoordeling kreeg. "Ik zou ook regisseurs willen trainen. Weten die bijvoorbeeld wel altijd wat ze met een presentator doen? Laatst zat ik voor de buis en zag dat een beginnende presentator die ik getraind had, moest lopen tijdens het praten. Dat is heel erg moeilijk. Realiseert de regisseur zich dat wel?"

De Groot mocht bij wijze van voorbereiding op haar nieuwe taak meelopen in de praktijk van Judith Bosch en die van Oscar van der Kroon, ooit haar beste leraar. "Hij gaf me nu een soort privé-opleiding. Zo moest ik bijvoorbeeld een uitzending van *Knevel & Van den Brink* analyseren en een training geven waar hij bij was. Daar was ik bloednervus voor. Als het mis ging, zou hij ingrijpen. Al na een kwartier begon hij zich ermee te bemoeien. Dus ik dacht dat het niks was. Maar hij vond 't juist heel goed gaan. Soms weet je niet goed wat je allemaal al in je rugzak hebt zitten. Twee weken heb ik op wolven gelopen."

Opluchting

Of niet meer herkend worden jammer is, zal moeten blijken. Ook de spontane neiging om meetende vrienden het hemd van het lijf te vragen, zal De

Groot onderdrukken. "Ik zeg niet dat ik nooit meer een programma zal doen, maar ik voel opluchting. Ik hoef nooit meer op tv, heerlijk! Ik ben niet nerveus voor een uitzending. Ik hoop alleen dat 'ie niet door-gaat. Altijd dacht ik: 'Waarom doe ik dit? Iemand anders kan het veel beter.' Op een gegeven moment begon ik me dat ook tijdens uitzendingen af te vragen. Toen dacht ik: 'Dat is niet goed, hier moet ik iets aan doen.' Toen ben ik naar psychologe Suzanne Piët gegaan. Ik verwachtte dat ze me zou bevestigen

met: 'Het is ook heel zwaar.'

Maar ze zei: 'Dat vind ik een hele arrogante gedachte! De grootste interviewers hebben al hun aandacht nodig voor het uitoefenen van hun beroep. En jij gaat er een beetje bij zitten denken of je

het wel kan en of je het wel moet doen? Dat lijkt me nu typisch een gedachte voor een dag voor de uitzending. Maar daarna niet meer.' Zij heeft me echt geholpen. Je kunt dat niet tegen iedereen zeggen. Maar juist ik wil natuurlijk alles zijn, behalve arrogant! Ze voelde aan dat dit goed was voor mij." Terugblikkend op kijkcijfers valt Karin eerder een diepte- dan een hoogtepunt in. "Veelzeggend, niet? Maar *Spoorloos* was het hoogtepunt. Na een vermeend slechte uitzending zaten we in mineur bijeen, toen er directietaart binnenkwam omdat de kijkcijfers nog nooit zo hoog geweest waren. En de allereerste *Leescoupe* was het dieptepuntje, want die zat tegenover Peter R. met Joran van der Sloot. Die 40.000 kijkers van ons waren vast in slaap gevallen, niet wetend dat de tv nog aanstond, haha!" ■

"Tijdens die acht jaar NCRV heb ik nooit meegemaakt dat iemand een fles open trok. Bij de AVRO gebeurde dat iedere dag!"

